

Udlandet.

Den kinesiske Krise.

Seymour er udsat — Gefandernes Stæbne uvis — Tien Tsin atter i Fare — Mange udenlandske Troppert landfættede — Stinjungen mellem England og Rusland. — Forvirrede Meddelelser.

Det er uægtelig kun lidet, de allierede Magter hidtil har opnaaet i den kinesiske Krise.

Det viser sig nemlig nu, at den britiske Admiral Seymour, der som Ansfører for en af alle Magters Soldater sammensat Hær skulde have udsat Legationerne i Peking, aldeles ikke har naaet dette vigtige Maal.

Telegrammer meddelte ganske vist for nogle Dage siden; at Seymour lykkedes og vel var sluppen indenfor Pekingens Mure — men med Rette tvivlede vi meget paa Efterretningens Paaalidelighed.

Forst i Dag, Fredag den 29. Juni, kan der meddeles, at Seymour selv er bleven reddet fra den visse Undergang — men der forlyder intet Ord om, at han har hjulpet Legationerne ud af Peking.

Det medfattede maa derfor antages at være slet.

Seymour meddelte Dagen forud, at han var i Rod, kunde kun holde ud i højst 2 Dage til, da han var belejret af kinesiske Hæere en halv Snes Mil fra Tien Tsin. — Han var altsaa slet ikke i Peking.

Straks blev der under en anden britisk Hærfører, Oberst Dornard, affendt en betydelig Styrke engelske og amerikanske Soldater til Seymours Undsætning. Efter en kort, men hæftig Kamp med Kineserne lykkedes det denne Hærstyrke at udfri Seymour — men

Gefandterne

ved man intet om.

Nogle engelske Fanger beretter, at alle Gefandter i Peking er myrdede og deres Hoteller brandte af til Grund; andre — og de har formodentlig Ret — erklære, at hine kun holdes i Fangenskab som Gidsler.

Denne Rygte stadfæstes af en pudsig kinesisk Meddelelse angaaende: Fredsbeforslag.

Rankings Vicekonger Li udforsker nemlig, at han har faaet Meddelelse om, at Gefandterne i Peking er i Færd med at opstille, Fredsbetingelser.

Det er et net, men kinesisk. Der er jo slet ikke erklæret Krig fra nogenens Hæst Side; hvorfor skulde man saa nu til at opstille, Fredsbetingelser?

Nej! Sagen forholder sig rimeligvis saa, at den snilde kinesiske Uafsejersinde, der ikke uden Grund søler Tronen vakte under sig, holder alle Gefandterne i et mildt, men bestemt Fangenskab; hun kan nemlig saa udmærket Brug for deres Hjælp, naar hun en Dag — med en af alle de interesserede Magters Soldater sammensat Hær lige ud for Pekingens Mure — skal til at sætte sit fromme Antag og erklære: „Men Venner, hvad betyder al denne Staahej; I kan jo selv se, at jeg har beskyttet Ederes Landsmænd i Peking imod mine grumme Røvelkamper.“

Til det store Djebtil vil den gære Dame nok spare Gefandterne.

Tien-Tsin.

En anden besynderlig Meddelelse gaar ud paa, at saasnart Oberst Dornard er forlod Tien-Tsin, tog en kinesisk Hærstyrke under General Nieh atter sat paa denne By og begyndte et regelmæssigt Bombardement.

Foreløbig maa man dog stille sig noget skeptisk overfor denne Meddelelses Paaalidelighed. Thi, det skulde dog være mere end sædvanligt, om de fremmede Magter først indtog Tien-Tsin og derefter blottede sig saa meget, at de lige efter kunde blive udsat for et Bombardement.

Vel hævder der stor Stinjunge mellem Engländerne og Russerne, men denne saar dog vel ikke Lov til at boltre sig saa ubegribelig dumt, at Kineserne kan regne med den.

Troppe-Landsætning og Stinjunge.

Det er næsten foruroligende, saa mange Tropper, de forskellige Magter landfætter i Kina. Der er ganske vist Meningsforskel oppe angaaende Trop-

pernes Nødvendighed, og navnlig har det overrasket Europæerne, at Kineserne er saa gode Soldater, som de har vist sig under de alt overfladiske Kampe, samt, at de har saa gode Vaaben.

Men, trods alt vilde en forholdsvis ringere Troppesigtelse sikkert kunne overtyde Kineserne om, at deres uoebede Masser vil blive stadt sønder og sammen af de „civiliserede“ Hæere.

Uden Tvivl betyder den store Troppelandsætning, at Magterne bliver stedse mere og mere paa hoderand.

Stillingen i Djebtillet opgøres da ogsaa faaledes, at Rusland vil i en meget nær Fremtid erklære Krig.

Spørgsmaalet er kun, hvem det vil paaføre Krig. Nogle antager det gaelder Kina, Men berit var den seneste russiske Ordre om hurtig Mobilisering over hele Riget ganske uundværlig. Senare gaelder det da England, eller rettere England og Japan.

Muligvis kunde man tænke sig det engelsk-amerikanske Venstreb, der jo ogsaa har beviset sig under den nuværende Krise, saa stærkt, at De Forenede blev blandet ind i en eventuel Verdenskrig — og i saa Fald paa Englands Side.

Men De Forenede har stede forfulgt sit gamle, hædetronede uoenrige Stæde, at handle uden at have Stinjunge Kombinationerne for Dje.

Det er derudvil Amerika nok blive. Tyskland vil — i følge den seneste Meddelelse — mobilisere 60,000 Mand, — men hvordan vil de komme til Kina? Al ja, om den Flaade dog blot havde været i Stand for længe siden!

Rusland er en stikker Mand; han har en hel Hær ventende ved Manchuriet — og i Port Arthur. Dertra er der ikke langt til Peking. En forvildet Meddelelse gaar ud paa, at russiske Tropper allerede har besat Peking. I saa Fald spiller Russerne under Dække med de skavsede.

Under al denne indens og udenlandske Forvirring gaar Røvelkamperne deres kun altsor „sejerrige“ Gang over mange af Kinas Provinser. Der meddeles daglig om nye Mord paa Missionærer og indbødte Kristne. Men heldigvis er de fleste Efterretninger kun ubekræftede Rygter. (Se videre under „Sidste Rgt“).

Om alt og alle.

Ruslands Vengetræ. Et Telegram fra Moskva til Westminster Gazette meddelte: Urolighederne i Kina og Muravieffs Død har i høj Grad forøget Bankeledighederne i Ruslands finansielle Stilling, som nu er saa kritisk, at de volder den største Angst. En lang Liste over Falitter og Frygten for, at en Krig naar for Døren, har gjort Ustikkerheden paa Markedet meget større, og store Summer er imidlertid trukket tilbage. Alene i Moskva er i Løbet af to Maanedes \$20,000,000 Rubler taget ud af Forretninger, hvor de var anbragt, og sat ind i den lejferlige Bank, uden at Rente erholdes for dem.

Noden i Indien. Louis Klopsche, Ejer af Christian Herald i New York, der er paa Rejse fra Indien og hjem, siger, at Noden og Dødeligheden i Indien er forfærdelig allerede nu. Og da Monsunen er kommet, og Regn, i al Fald i en Del Distrikter, er begyndt, vil Dødeligheden, inden Regntiden er forbi, vil overflige 2 Millioner og meget mere end det, hvis ikke 20 Millioner Tæpper straks Raffes for at beskytte Fæberpatienter mod det dræbende Regnklima.

De rigeste Landbrugsdistrikter har alt mistet omkring 90 Procent af deres Husdyr.

Frimærker. En Engländer, der maa have særdeles god Tid, har udgrænset, at der findes ialt 14,620 forskellige Frimærker, som er bleven udsigtede, siden Frimærker overhovedet indførtes. De fleste af disse, 1793, falder paa England; det øvrige Europa har udgivet 3664, Asien 2773, Amerika 2166 og Australien 1025.

Posten som svensk-norsk Vicekonsul i Helsingfors er indbraget. Der er Sult og Sorg i Helsingfors. Det var den eneste Konsul i Byen.

Blant Boernes Gefandtskab findes en Logstjerner, nemlig Jørgen Fischer, en Son af adelske Raafemager og Brandinspektør Fischer i Logstjer og Broder til Sagfører Fischer i Skive, fortæller „Skive Blad“.

Haiti faar Guldbryntføb. Statsdepartementet er underrettet af U. S. Minister Powell i Port au Prince om, at Haiti har vedtaget Guldbryntføb, og at den amerikanske Guldbryntføb skal være Verdensbæb.

Livets Plage. Til en Vigningskommission paa Sømdørene i Norge er der indgivet følgende Klage:

Eil N. N. Vigningskommission. Vigningskommissionen har sat mig i en Sfat af 6 Kr., hvilket er alt for meget for mig, og jeg har derfor den Tillid til Vigningskommissionen, at den naar at paa Staten. Jeg skulde helst være fri for at Sfat; thi jeg plages af et Broktilfælde, Kone og ukonfirmerede Børn.

N. N.

Krigen paa Guldbryntføb. Det engelske Kolonidepartement har modtaget Telegram, dateret Pragrah, Afghanistan den 26. Juni, indeholdende Underretning om, at man den 16. Juni havde Brev fra Guldbryntføbs Guvernør, Sir Frederick Hodgson. Deri siger Guvernøren, at han ikke kan holde ud længere end til den 20. Juni. Kaptajn Hall meddelte, at han Ratten til den 21. Juni herte Stybning i Retning af Kumasji. Da det ikke var muligt at naa Guvernøren med Forstærkninger til den 20. Juni, frygter man for, at de Stub, man herte, skrev sig fra en Kamp, som Guvernøren havde været nødt til at optage, og som endte med Nederlag for ham.

Senere meddeles om følgende Kamp. Oberst Carter, forlod den 26de ds. Kiawassja med 400 Mand og 200 Bærere for at udfætte Kaptajn Hall i Helwai. Da Stybten var en halv Mil fra Dompasji, blev den besudt fra et Krat, og Kaptajn Koppel og mange Mand faldt i den første Salvo. I det andet Angreb gjordes Major Wilkinton, og Løjtnant Edwards og 9 Soldater ukampdygtige. Senere storsmedes Sjendens Forskanskning. Engländernes Tab var 6 Officerer og 87 Mand. Sjendens havde 50 faldne og mange dræbte. Den fjendtlige Styrke var paa mindst 10,000 Mand.

Til indvortes og udvortes Brug. Der fortæller om Hæmozanoerne, en Folketamme paa Madagaskar, at de begyndte at sælge Spæbærstokke af et Træ, hvis Ved har en ejendommelig bitter Smag, omtrent ligesom Kaffeastra. Undertiden skraber de et lille tyndt Lag af Stokken og blander det som Pulver i Vand, som de saa enten selv drikker eller giver deres Børn som Medicin i Sogdomstilfælde. Naar de samme Børn lider af den slemme Syge: Uarlighed, anvendes Stokken som Legemiddel, og i begge Tilfælde, baade til indvortes og udvortes Brug, siges Medicinen at virke udmærket.

Ugypten for og nu. Om Ugyptens Fremskridt under engelsk Overherredomme skriver „Allgemeine Missions Zeitschrift“: I 1883, da Landet kom i Afhængighed af den engelske Regering, var Folketallet 6 Mill., ved Folketællingen 1897 var den steget til 10. Tilvæksten er størst i Øvreegypten, skont Nedreegypten dog ellers er det frugtbareste. I 1883 var der ikke en eneste ordentlig Landvejs, nu er der 50 Mile fortrinlige Chausseer. Med sit vidt forgrenede Jernbaneret overgaar Ugypten endog Spanien og Ungarn. Med store Omkostninger og ualmindelig Dygtighed er det dyrkede Areal forøget med over 400,000 Ddr. Land, og man mener at kunne indvinde lige saa stort et Stykke til Høvedaal, naar de magtige Beholdere, der er bestemt til at opsamle Regnvaandet, bliver færdige.

Moskitoerne og Malariafeberer. „Church Missionary Intelligencer“ bringer interessante Meddelelser fra den Eksperiment, Overkirurg, Dr. Ross i Forening med Liverpool tropiske Medicinstole har foretaget til Sierre Leone (Guineasyden). Dr. Ross har tidligere eksperimenteret i Indien og som der til den Slutning, at Moskitoerne var i høj Grad medvirkende ved Udbredelsen af den i tropiske Egne saa farlige Malariafeber. Ved sine Undersøgelser i Sierre Leone er Dr. Ross nu kommen til det Resultat, at der er en bestemt Art af Moskitoer, som er farlig farlige Smittebærere. Han faaer, at man ved nærmere at studere disse Dyr Levevis — de lægger deres Egg paa Overfladen af stillestående Vand, ligesom vore almindelige Myg — skal kunne faa Midler i Hænde til fuldstændig at udrydde dem.

Kampen Sannas

(Af Kapt. Allum i det første Krigsflådepåbud ved Sannas i Mar.)

Endelig har jeg faaet mit Ønske opfyldt: at overvære en virkelig Kamp — ja mere end opfyldt, for jeg var paa altfor nært Hold, til at det kunde regnes for en en Behagelighed, og jeg ønsker ikke at komme i en lignende Situation igen.

Den Kamp, jeg sigter til, var Træfningen ved Sannas Post Fredag den 31. Maris.

Da denne forholdsvis lille Træfning har stor Betydning for det første som en af de saa Kampe, hvor Boerne har været de angribende, for det andet ved det fuldkomne heldige Udfald og for det tredje ved den uhyre moralske Virkning, den har haft paa Boerne, tror jeg, det vilde være af Interesse at give en indgaaende Skildring af, hvorledes den blev planlagt og gennemført.

Onsdag d. 24. Maris ved Solnedgang (kl. 5.45) drog General de Wet ud fra Brandfort med ca. 1400 Mand, 5 Krups Kanoner, (fort Krudt), 1 Maksim Nordenfeldt og 1 Maksim Mitrailøuse i den Hensigt at overraske Engländerne enten ved Tabanchu eller Sannas Post (Vandreservoir midt mellem Tabanchu og Bloemfontein) i Hensigt til de Efterretninger, han maatte faa undervejs.

En Afdeling paa 400 Mand sendtes samtidig med sin Forstærkning for General de Wet, der med vel 2000 Mand, 5 Greusofkanoner, 3 Maksim Nordenfeldt og 1 Maksim Mitrailøuse havde besat en Stilling lige nord for Modder River Jernbanebro. Disse skulde true Bloemfontein og derved opholde Engländerne fra at rykke ud mod Tabanchu eller forsøge at afstære vor Retraite.

General de Wet marscherede den Nat ca. 17. Kilometer i nordøstlig Retning til en Farm Groebler. Her stilledes den hele Dag ned i et Dalsløb med Rekognoceringsafdelinger fremfærdige flere Kilometer. Ved Solnedgang fortsattes Marschen 15 Kilometer i sydlig Retning til en Farm Brede, hvor man binuaterede ligesom den foregaaende Dag. I Løbet af Dagen fik Generalen dels gennem Spejdetforsæt, dels gennem andre udfærdige Patruljer Underretning om, at en Transport paa 2000 Vogne, 2 Kanoner og 300 Lancers var undervejs fra Tabanchu til Bloemfontein og sandsynligvis vilde overnatte ved Sannas Post, hvor der var laa ca. 200 Mand beredent Infanteri.

I Krigsraad blev det da bestemt at omringe og angribe disse. 1. Kolonne, General de Wet med ca. 400 Mand skulde tage Stilling i et dybt Hølleje, ved Gaarden Kliptraal, ca. 2 Kilometer vest for Sannas Post; 2. Kolonne, Artilleri med 400 Mand under Kommandant Forrie, sendtes mod Øst for at tage Stilling nord for Sannas Post; 3. Kolonne, ca. 500 Mand under General Aubries Cronje, sendtes endnu længere mod Øst for at angribe Engländerne ad Vejen til Tabanchu. Alle Vogne og Oppatning skulde efterlades ved Brede. Kommandant Bilonel, Senegal Kommando, nægtede at efterkomme Ordren om at efterlade Vogne, hvorfor han i Hensigt til Krigsraadet bestemte i Kronstad af en paa Stedet nedsat Krigsråd paa 7 Medlemmer blev afsat, og en ny Kommandant valgt af Boerne.

Lige efter Solnedgang afmarscherede de forskellige Kolonner. At røge og smalle højt blev strengt forbudt. Det var en vidunderlig dejlig Nat under Sydens pragtfulde Stjernehimmel; midt imod os lundede Sydkorsstjerne, lige over os funkede Orion, bag os straaled Venus over alle, rolig og klar. Det var bølgsømt, man kunde lige skimte de nærmeste. Med Undtagelse af Hestetrampen og en sagte Murren med gennem Geledderne var der ganske stille, en vid, dyb Stilhed, Brørens Stilhed. Vejen, som det her kaldes (Hjemme havde det i det højeste været en Sti), var elendig. Hvert Djebtil snubled min Hest (som forresten ogsaa om Dagen er en daarlig Hest) over en Sten eller i et lumsk Hul — det gjaldt at sidde godt bagover og paa Støtterne. En for en norsk Fredsofficer udfærdigede endommeligt og spændende Ratemarsch.

Klokken 3 Morgen antom vi til Kliptraal og tog ved 5 Tiden Stilling ned i det dybe Ballekseje paa begge Sider af Vejen med Hestene sammenbundne lige bag.

Lidt efter Klokken 6 stod Solen op, rød og lysende, uifende os det grønne smilende Landskab, der udbredte sig for vore Fødder; lige foran os en stor Slette, der strakte sig og udbød sig til begge Sider; paa den anden Side af Modder River begyndte en Række af lave Balleksejer, der gik i nordøstlig Retning, højere og højere jo længere man kom bort; bag os en stejl Bakke, der længere borte gik over i en Højderyg. I den klare Luft saa vi tydeligt den engelske Lejr; utalige smaa Høghøyer og Stikkelfser, der traalt ilede frem og tilbage, viste, at man allerede var i fuld Birtfomsbhed der.

En vakter, varm Morgen var det, alt aandede Fred og Ro. Da bragede det løs fra Hundreder af Mauerfæstelser nordost for den engelske Lejr; det var Boernes Ven Kolonne. I næste Øjeblik var hele Lejren i den frygteligste Forvirring; det var forbi med Naturens Fred, Menneskene havde begyndt deres Værl. Efter nogle Minuters Forløb begyndte Vognene at strømme ud af Lejren ad Vejen til Bloemfontein.

Først kom enkelte lette Vogne, derpaa de store Mitraløuse og Øksevogne, flere og flere; til sidst var det som en stor Hær af Vogne, eskorterede af Soldater til Fods og til Hest. Uden Anelse om Hærens fra den Kant (der var ikke udsendt Patruljer) kom de ned til Bloemfontein, lige i Armenen paa de Wets Kolonne, der laa ganske skjult. Her blev de tagne i Stilhed og sendt over Bloemfontein. Til sidst blev Trængslen foran Vadedstedet for stor; alt kørtes fast i en eneste Forvirring, og midt i Trængslen saa vi til vor store Forundring hele 7 Kanoner. (Som vi siden fik at vide, var der sent om Aftenen ankommet til den engelske Lejr fra Tabanchu ca. 2000 Mand Kavaleri og beredent Infanteri med 12 Kanoner.)

Imidlertid havde ogsaa Boernes Artilleri hemmed kl. 7 aabnet Jld fra en Stilling 6000 Meter nordost for Engländernes Lejr. Senere flyttede de til 4000 Meter. Samtidig begyndte den 4de Kolonne Jld fra Højdene øst for den engelske Lejr.

Nu var endelig Engländerne kommet nogenlunde i Orden; en Afdeling beredent Infanteri besatte Overgangen over Modder River og optog Ildfægtning mod vor 3de Kolonne; en Afdeling Kavaleri (2 a 300 Mand) rykkede ud af Lejren, sjensynlig i den Hensigt at angribe Artilleriet; men kommet halvvejs bøjede de af og flygtede, heftig bestudt af Artilleri og Infanteri. Den første Del af den engelske Styrke samlede sig for Lejren og red der frem og tilbage tilspørelende uvisse om, hvad de skulde gøre.

Imidlertid var man blevet opmærksom paa Forvirringen blandt Vognene lige foran Vallen, hvorfor en Afdeling paa 200 Mand kom ridende der ned. 100 Meter foran Boerstillingen blev de anraabte og befalede at neblægge Vaabnene; de standsede yderst forbaude, og en Del adlyd Befalingen; men de fleste gjorde hest om og sprangte væk. Da (Klokken 7½) bragede det løs fra hele Stillingen; ikke blot de forreste, der var sprungne lidt frem, men ogsaa de bagerste Rød. Jeg stod da oppe paa Skranken ved Siden af General de Wet, og et Øjeblik troede jeg, vi skulde blive stadt af vore egne, for Kuglerne susede om Drene paa os. Det er mig endnu et Under, at ingen af de længere tilbageværende blev stadt, men heldigvis styder Boerne udmærket, og de løsnere et Sted i Blinde. Engländerne fik det derimod; hele Geledder tumlede af Hestene. Ogsaa blandt os opstod der en ubestridelig Forvirring, da Hestene, der stod midt iblandt os, og lige bag os, for op ved den pludselig Stybning, rev sig løs og sprangte af Sted, først frem og tilbage, saa over Vallen og forjænt til sidst over Ballekammen bag os.

Da Artilleriet var forpundet, rettedes Jlden mod de 7 Kanoner og de Vogne, der forsøgte at slippe bort. I et Nu var Forspændene nedstul eller kom i Vorden, og der stod de fast.

Men nu susede pludselig en Granat lige over vore Hoveder og slog ned i Vanten 100 Meter bag os, i næste Øjeblik bragede det løs med Granatkardatjer, der traang os ned i Vallen.

Engländerne havde nemlig kørt 5 Kanoner op ca. 1500 Meter fra os, og beklod dels vor Stilling, dels Højdene bag os, hvor de sjensynlig troede, der ogsaa var Boere, men der var ikke andre end to Militærattachéer, hvoraf den ene, den hollandske Løjtnant Rex meget snart blev truffet af en Kugle i Brystet.

I 2 Timer varede Engländernes Artilleriild, understøttet af Jld fra det

beredent Infanteri, der blev kraftigt besvaret af Boernes Gevarild. Heldigvis kunde de ikke bedømme vor Stilling. De fleste Granatkardatjer sprang lige over eller lige bag os og slog ned i den modfattede Streauning 10 — 20 Meter fra os. Her pløjedes Jorden op af Kugler og Granater, der slog ned som en Hagelbyge. Et derafende Staaltraabsværde blev stadt ned, hver eneste Traad og hver eneste Pæl. Det var alt andet end behageligt at sidde derude i det trange Rum med Granaterne eksploderende over Hovedet paa os. I Begyndelsen krøb vi sammen og duffede Hovedet for hvert Stød; men lidt efter lidt blev vi vant til det, lærte at beregne Tidrummet mellem hver Granat og stjal os til at litte op for at se, hvordan det stod til paa andre Kanter.

Ved 10 Tiden tog Artilleriilden af, og da vi, den anden hollandske Attaché og jeg, var angfelige for vore Heste, der var løbne bort med hele vor Oppatning, og tillige ande en Ulykke blandt de andre Attachéer, efterfor vi flere Gange havde set den franske Attaché vinke fra Højdene, saa bestemte vi os til at forsøge at komme dertil. Men neppe var vi komne ud af Balleksejet og op paa Sletten, før Kuglerne begyndte at suse over vore Hoveder og slaa ned i Vallen rundt os. Først troede vi, det var Boerne, som ansaa os for engelske Officerer, der forsøgt at undslippe, og stod efter os. — Vi standsede derfor og vindte tilbage; men saa fik det pludselig op for os, at det var engelske Kugler (Dum-Dum endog, hvad vi siden fik at vide) fra det beredent Infanteri, som dækkede de 5 Kanoners Tilbagefærd, og af Sted fattede vi til Jorden af Vallen, hvor vi lafede os ned i en Grøft. Her laa vi næsten en halv Time og lyttede til Kuglerne over os; enkelte fuses ganske soagt forbi, omtrent som en fluste Summen; andre brummede som en Humle, atter andre høinede som en vred Høvs.

Endelig opførte ogsaa denne Jld, og vi funde i Ro fra Højdene nyde et overmaade interessant Syn: Den tilbageblevne Styrke (3 a 400) flygtede i strakt Karriere over Sletten; nogle hundrede Meter bagefter sprangte en Skare Boere, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde. Pludselig standsede nogle af Boerne, goppede af Hestene, knælede ned og skød Magafinet ud, saa op paa Hestene igen og af Sted — akkurat som naar de jager Springbukke. En god halv Mil varede denne vilde Jagt, da var Engländerne saa slagne og adspredte, som de vel kunde være.

Ved Middagstid havde Engländerne faaet Forstærkning fra Bloemfontein. 3 Bateriaer kørte op paa en Højde ca. 5 Kilometer fra Boernes 5 Kanoner, og traang dem tilbage. Endnu en Tid lang fortsatte Engländerne Stybningen, men uden Resultat. Boerne bragte imidlertid alt deres Hvide i Sikkerhed: 7 Kanoner, 120 Vogne og 425 Fanger.

Boerne havde kun 4 dræbte og 11 faarede, medens Engländerne havde over 400 dræbte og faarede. Det er ganske mærkeligt, hvor ligegyldige Engländerne Gang paa Gang i denne Krig har vist sig med Hensyn til Rekognocering. I en ganske lille Nat paa en aaben Slette, i denne klare tynde Luft, hvor Hestetrampen høres mange Kilometer borte, laaber de en Afdeling paa 400 Mand til Hest nærmere fik paa 1800 Meters Afstand, og en anden endnu større Afdeling omgaa fik, uden at de bemærkes. Jeg tror ikke engang, der var udfærdigt Bevoogtningsafdelinger, i alt Fald kunde vi ikke se nogen. Havde de udfærdigt deres Bevoogtningsafdelinger ordentlig, maatte de have bevoogtet os, og da havde det nok været os, som var blevet ubehagelig overraske.

Om Aftenen drog de tiloversblevne Attachéer og jeg tilbage i Retning af Brandfort, da vore Heste var saa medtagne, at de maatte have nogle Dages Rast, for vi kunde tænke paa at følge Boernes videre Operationer. Vi overnattede paa en Farm halvvejs til Brandfort og saa de Hestfærdiges gode Svov efter 3 Natter dels ikke at have sovet, dels ube paa Marken. Klokken 6 Morgen blev vi vækkede af Værten, der styttede ind med det Udraab: „200 lanciers have occupied a kopje 500 yards away!“ Vi, op, sadte i en fart Hestene bag Hestene og listede os gennem Haven bag en lille Højde, fattede Sporerne i Hestene og sprangte ad en Omvej af Sted i Retning af Brandfort, stee paa, at hvis de engelske fik De paa os, var vi med vore udmattede Heste solgte. Siden de tog de russiske og hollandske Attachéer og endnu ikke har læst dem, er vi nu udfærdigt bange for at komme i for nær Berygning med Sjendens.